

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έτσι ο Μοντεροανού και ο Φερουλλιάκ έμειναν μόνοι. Για κάρποσες στιγμές σιωπούσανε κ' οι δύο. Έξοφνα ο Κοντόσταυλος άρχισε να μιλή πρώτος :

- ΟΙ δύο μας τώρα κ. Φερουλλιάκ ! είπες.
- 'Ο Ρολάνδος έπε-λήθη ως γνήσιος και γενναίος ήπότης.
- Ξέρετε, κύριε Ρολάνδε, ότι είδατε άξιος άγχόνης ! συνέχισε ο δούξ.
- Τό ύποπτεύομαι λιγάκι, άπάντησε ο λοχαγός, άλλα παρηγορέμαι στη σιγή ότι τό σπινιό δέν εινε για τους εύγενεις καί...
- 'Όποτε προτιμάτε να παρατομηθήτε ;
- Μά τις βροντές τοθ Θεού, έκλαμπρότατε, είπε ο Φερουλλιάκ. Αυτό εινε προτιμώτερο γιατί τό δοκίμασαν άλλοσες και οι πρόγονοί μου όπως και οι δικοί σας. 'Ο προπάππος μου Ραούλ Φερουλλιάκ έκρατομηθη την ίδια μέρα που παρατομηθηκε και ο δ-ομότιμος σας και φίλος σας, ο κύριος Λουδοβίκος του Λουξεμβούργου, Κοντόσταυλος του άγιου Παύλου. 'Αν' όλ' αυτά όπως, έκλαμπρότατε, σάς όμολογώ ελακρινό, θα προτιμούσα μιά ήσυχ ήτηρία και ταχιώ μισθό, που δέν θα μου τόν πληρώσουν, άλλοίμονο, κοτέ αυτοί οι χυδαίο Ούγενότοι !..
- Βρίζεις χυδαίους τούς όμοιοθ-σκους σου ;
- Είπα «χυδαίους» και όχι «όμοιοθ-σκους».
- Μά έσύ τούς διοικεις !
- 'Α ! έκλαμπρότατε ! Μήν ξεχνάτε ότι και σεις διοικησατε άλλους Λανσιονέτους. Μά αυτό δέ σημαίνει ότι οι κ. κ. Μοντεροανού εινε Γερμανοί.
- Έχετε για όλα βλέπω έτοιμη την άπάντηση.
- ΟΙ πρόγονοί μου, έκλαμπρότατε, μου άφησαν κληρονομιά ένα σπαθί για να χτυπά και λίγο πνεύμα για να άρνόμα.
- 'Όποτε λοιπόν, άλήθεια, δέν είσαι Ούγενότος ;
- Όπως δέν είστε και σεις Λανσιονέτες, έκλαμπρότατε.
- Ξέρετε ότι είσαι σσημασμένος ως Ούγενότος ; είπες ο Κοντόσταυλος. 'Ιδού...

Και του παρουσίασε τον κατάλογο της προγραφής, που είχε συντάξει ο Βάσας.

«Ω ! τρεις σταυροί μπρος από το όνομά μου ! είπε ο Φερουλλιάκ. Μά αυτό εινε πολύ κολαστικό για μένα. 'Οχι όπως και άληθινά. Καλογερικές σσημαφάνειες, έξοχάτατε !..»

«Τι θέλετε να είπης μ' αυτό ; ρώτησε ο Κοντόσταυλος. Δέ γνωρίζεις τό Μαρκήσιο Βάσα ;

«Δέν τόν έγνωρισα ποτέ μου, έκλαμπρότατε. Μά τώρα καταλαβαίνω ότι μ' έχει σσημαφάνει ο έπίσκοπος του 'Αβινιόν.

«Και τί του έκαμες του έπισκόπου ; ρώτησε μ' ένδιαφέρον ο Κοντόσταυλος.

«Του ίδιου τίποτε. Μονάχα του διάκου του τράβηξα λιγάκι δυνατώτερα, άπ' ότι έπρεπε τ' αούί.

«Τι έννοσις λέγοντας «λιγάκι δυνατώτερα άπ' ό,τι έπρεπε», κύριε Φερουλλιάκ ;

«Ένωθό ότι τό αούί του έμεινε στό χέρι μου !

«'Ο Κοντόσταυλος άρχισε να γελά.

Κι' ο λοχαγός πέρνοντας πικά έκφραση κομμιής μετανοίας, άρχισε να λέη με κακομοίριο ύφος :

«'Αλλοίμονο, έκλαμπρότατε ! Γέρασα πικά. Τά μαλλιά μου άρχισαν ν' άσπρίζουν, τά μουστάκια μου τό ίδιο. Τά χέρια μου σά λίγο θα τρέκουν και τό κοράι μου θα καμκρονόσκει. Κοττάξτε με... Είμαι πολύ κουρασμένος καιά, κα-ταστασιωμένος...

«'Η ειρήνα της κακομοιρίας, που προσπαθός ο Φερουλλιάκ να δώσει στον έαυτό του και που δέν του ταίριαζε καθόλου, έκαμε τόν Κοντόσταυλο να γελάση και πάλι μ' όλη του την καρδιά.

«Μήπως δέ με πιστεύατε, έκλαμπρότατε ; ρώτησε ο τυχοδιώκτης με ύφος δήθεν όλημμένο.

«Μάλιστα σέ πιστεύω, άπάντησε ο Κοντόσταυλος, άλλα μου φαίνεται παραένο πως άδυνάτισες μέσα σέ λίγες ώρες.

«Εινε ή ήλικία και τά βάσανα, έκλαμπρότατε.

«Δέν είσαι λοιπόν έσύ, ο όποιος έφριξες μιά σφαίρα άκρε-βουζίου σ' έκείνον τό φαχίο διόβολο τό Λοβελύ και τόν σκότα-σεσ ;

«'Εγώ, έκλαμπρότατε. Μά αυτό θα τό πατώθωνε και ο μ-κρός άπόλουθός σας ο 'Ορελύ. Δέ σικτώνες ο άνθρωπος, άλλα ή σφαίρα...

«Δέν έσκότισες έσύ κ' έκείνον τόν κολοσοό τόν 'Ερνάνο, τό Γερμανό ; Ξαναρώτησε ο Κοντόσταυλος.

«Συγγνώμη, έκλαμπρότατε, άπάντησε ο λοχαγός. 'Ο 'Ερνά-νος μ' όλο του τό άνάστημα, ήταν κούφιος κ' άσυχος, γιατί μό-λις τόν άγγισε τό σπαθί μου, πέθανε !... Είδατ' εκεί... κακομοι-ρά !..»

«'Ο Κοντόσταυλος άρχισε πάλι να γελά. Τό ίδιο έκανε και ο Ροβέρτος Κέρ, που μπήκε τη στιγμή έκείνη στην αίθουσα.

«Και την πόρτα μου, λοχαγέ, την πόρτα μου πως τη γκρέ-μιας ;

«'Η πόρτα σας, έκλαμπρότατε, πατάλαβε ότι βιοζόμουν να παρουσιασθώ ένώ ίόν σας και μου ύπεχά-νε από... Λαπτότητα !

«'Ο Κοντόσταυλος έξέσπασε πικά σ' ε-να άκράτητο, γευρικό γέλιο. 'Όταν δέ συνήθε κήπος, είπε :

«'Η άναίδια σου, λοχαγέ, εινε ή μεγαλοκρησπεστέρα και ύψηλοτέρα άναί-δια, που άκουσθηκε από την έποχή τή ; κίσεως του κόσμου !

«'Ο λοχαγός έκαμε μιά βαθειά υπό-κλιση και είπε :

«Τώρα, έκλαμπρότατε, να τολμή-σα να σάς ρωτήσω κ' έγω γιατί μ' έ-καλέσατε ;

«Για να σου έξοφλήσω ότι μου δάνασες ! φώναξε ο Μοντεροανού, ει-ρωνικά.

«Είχα την ίδια, έκλαμπρότατε, ότι ξεχάσατε τό μικρό αυτό χρέος. Φο-βόμαι ότι θα σάς έννοχούσα, άν σάς ; τη-ούσα την έξοφληση. 'Αλλωστε δέν ύπάρχει καμμιά άποδοιξη... ότι σάς έ-δανισα...

«Πάτερ ήμών ! Μήπως τολμάς λοι-πόν να τό άρνήθης ;

«Χα... Τι να σάς πώ, έκλαμπρό-τατε... Τό έχουν συνήθεια ν' άρνούνται οι ό πριλέται. Γιατί, λοιπόν, να μήν άρ-νηθί μιά φορά κ' ένας θαναστής ; Συ-νεπώς, έξοχάτατε, άρνούμαι. Δέν μου χροσάτατε τίποτα...

«'Ο Κοντόσταυλος γελούσε με την καρδιά του.

«Νά σάς πώ και τό άλλο, έξοχά-τατε, συνέχισε ο λοχαγός. Τό είχατε παρακάμει και σεις... Σας άρεσαν τά ξυνά...

«Είσαι έξεκνος άνθρωπος, λοχαγέ, είπεν ο Κοντόσταυλος.

«Μου τό είπαν πολλές φορές αυτό, έξοχάτατε.

«Και μου άρέσει.

«Τόσο τό καλύτερο, έξοχάτατε.

«Βλέπετε λοιπόν πως... οι κακοί λογαριασμοί κάνουν τους καλούς φίλους.

«'Ας μή κάνουμε πικά κουβέντα για λογαριασμούς, έξοχά-τατε.

«'Ελαγε λοιπόν, λοχαγέ, ότι δέν σέ κρατάι τίποτα κοντά στους Ούγενότους.

«'Απολύτως τίποτα, έξοχάτατε. 'Αλλωστε τούς έχετε πάρει ύπό την έγγυήσά σας.

«'Ο Κοντόσταυλος χαμογέλασε μυστηριακά και ρώτησε :

«Θάθελες λοχαγέ, να μπης στην ήτηρία μου ;

«'Αν θάθελα, έδμον ευτυχής και ύπερήφανος.

«Θά ήσουν υπαρσιωμένος άν γνό-σουν άρχηγός του στρατιωτικού μου ό-μου ;

«Βροντές τοθ Θεού !.. Θά ήταν ύπε-ροχο !

«Μπορώ να βασίζομαι σέ σένα ;

«Σας ύπόσχομαι, έξοχάτατε, ότι θα είμαι «έιμος, πιστός κ' άφοσιωμένος.

«Τότε είσαι δικός μου πικά.

('Απολουθεί)

— Τό είχατε παρακάμει και σεις, έξοχάτατε !

